

31987L0217

L 85/40

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

28.3.1987

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 marca 1987 r.

w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu

(87/217/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100 i 235,

uwzględniając wniosek Komisji⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

w kolejnych programach działania Wspólnot Europejskich⁽⁴⁾ w dziedzinie ochrony środowiska położono nacisk na znaczenie zapobiegania i zmniejszania zanieczyszczenia środowiska; w tym kontekście azbest został umieszczony w wykazie zanieczyszczeń pierwszej kategorii, które mają być zbadane pod względem toksyczności i potencjalnie poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i środowiska;

dyrektywa Rady 83/478/EWG⁽⁵⁾ włączyła do dyrektywy 76/769/EWG⁽⁶⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 85/467/EWG⁽⁷⁾, przepisy ograniczające wprowadzanie do obrotu i stosowanie krokidolitu (azbestu niebieskiego) oraz produktów zawierających włókna krokidolitu, a także szczególne przepisy odnoszące się do etykietowania produktów zawierających azbest;

dyrektywa Rady 83/477/EWG⁽⁸⁾ ustanawia przepisy dotyczące ochrony pracowników przed ryzykiem związanym z narażeniem się na działanie azbestu w pracy;

dyrektywa 84/360/EWG⁽⁹⁾ ustanawia przepisy dotyczące zwalczania zanieczyszczenia powietrza przez zakłady przemysłowe;

Państwa Członkowskie powinny podjąć środki niezbędne w celu zapewnienia, w stopniu w jakim to możliwe, zmniejszenia u źródła lub zapobiegania emisji azbestu do powietrza, odprowadzaniu azbestu do środowiska wodnego oraz powstawaniu stałych odpadów azbestowych;

właściwe jest pozostawienie wystarczającego czasu w celu zastosowania tych środków w istniejących zakładach przemysłowych;

Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość, przestrzegając postanowień Traktatu, wprowadzenia ostrzejszych przepisów w celu ochrony zdrowia i środowiska;

rozbieżności między obowiązującymi lub zmienianymi przepisami w Państwach Członkowskich, w zakresie kontroli zanieczyszczenia z zakładów przemysłowych, mogą stwarzać nierówne warunki konkurencji i tym samym bezpośrednio wpływać na funkcjonowanie wspólnego rynku; dlatego też konieczne jest zbliżenie przepisów w tej dziedzinie zgodnie z art. 100 Traktatu;

zmniejszanie zanieczyszczenia azbestem przyczynia się do realizacji jednego z celów Wspólnoty odnoszącego się do ochrony i poprawy stanu środowiska; szczególne upoważnienia w tym celu nie zostały jednakże wyraźnie przewidziane w Traktacie i dlatego należy także powołać się na art. 235,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie środków i uzupełnienie przepisów już obowiązujących, w celu zapobiegania i zmniejszania zanieczyszczenia azbestem w interesie ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w dyrektywie 83/477/EWG.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) Azbest oznacza następujące krzemiany włókniste:

- krokidolit (azbest niebieski),
- aktynolit,
- antofilit,
- chryzotyl (azbest biały),
- amozyt (azbest brązowy),
- tremolit.

2) Azbest surowy oznacza:

produkt powstały z pierwotnego kruszenia rudy azbestu.

3) Stosowanie azbestu oznacza:

działania związane z obsługiwaniem ilości większej niż 100 kilogramów surowego azbestu rocznie, które dotyczą:

⁽¹⁾ Dz.U. C 349 z 31.12.1985, str. 27.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 9 marca 1987 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 207 z 18.8.1986, str. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 112 z 20.12.1973, str. 1, Dz.U. C 139 z 13.6.1977, str. 1 oraz Dz.U. C 46 z 17.2.1983, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 263 z 24.9.1983, str. 33.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 262 z 27.9.1976, str. 201.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 269 z 11.10.1985, str. 56.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 263 z 24.9.1983, str. 25.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 188 z 16.7.1984, str. 20.

- a) produkcji rudy surowego azbestu, z wyłączeniem każdego procesu bezpośrednio związanego z wydobywaniem rudy, i/lub
- b) wytwarzania i przemysłowej obróbki następujących produktów przy wykorzystaniu surowego azbestu: cementu azbestowego lub produktów z cementu azbestowego, produktów ciernych z azbestu, filtrów azbestowych, azbestowych materiałów włókienniczych, papieru i tektury azbestowej, spoin azbestowych, azbestowych materiałów opakowaniowych i usztywniających, azbestowych pokryć podłogowych, wypełniaczy azbestowych.
- 4) *Praca z produktami zawierającymi azbest* oznacza: działania inne niż stosowanie azbestu, w wyniku których azbest może być uwalniany do środowiska.
- 5) *Odpady* oznaczają: każdą substancję lub przedmiot szczegółowo określony w art. 1 dyrektywy 75/442/EWG⁽¹⁾.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że emisja azbestu do powietrza i odprowadzanie azbestu do środowiska wodnego oraz wytwarzanie stałych odpadów azbestu, będą na ile to możliwe, zmniejszane u źródła i będzie się im zapobiegać. W przypadku stosowania azbestu środki te powinny pociągać za sobą zastosowanie najlepszej dostępnej technologii, niepowodującej jednak nadmiernych kosztów, włączając w to, gdzie to właściwe, przetwórstwo odpadów lub ich unieszkodliwianie.

2. W przypadku zakładów istniejących, określonych w ust. 1, wymóg stosowania najlepszej dostępnej technologii, niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów, w celu zmniejszenia i eliminacji emisji azbestu do powietrza, powinien być stosowany przy uwzględnieniu elementów określonych w art. 13 dyrektywy 84/360/EWG.

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla art. 3 Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by stężenie azbestu, emitowanego przewodami odprowadzającymi do powietrza w czasie stosowania azbestu, nie przekroczyło wartości dopuszczalnej wynoszącej 0,1 mg/m³ (miliigramów azbestu na m³ powietrza odprowadzanego).

2. Państwa Członkowskie mogą wyłączyć spod obowiązku określonego w ust. 1 zakłady emitujące łącznie mniej niż 5000 m³/godzinę gazów odlotowych, gdy emisja azbestu do powietrza wynosi nie więcej niż 0,5 gramów na godzinę, w dowolnym czasie w zwykłych warunkach działalności.

W przypadku gdy stosuje się takie wyłączenie, właściwe władze Państw Członkowskich podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by progi, określone w akapicie pierwszym, nie zostały przekroczone.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że:

- a) wszystkie ścieki powstające przy produkcji cementu azbestowego podlegają recyklingowi; w przypadku gdy taki recy-

kling nie jest uzasadniony ekonomicznie, Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że usuwanie odpadów płynnych zawierających azbest nie spowoduje zanieczyszczenia środowiska wodnego oraz innych elementów środowiska, łącznie z powietrzem.

W tym celu:

- całkowita dopuszczalna zawartość zawiesiny ogólnej wynosi 30 gramów na m³ odprowadzanych ścieków,
- właściwe władze Państw Członkowskich określą dla każdego zakładu, którego to dotyczy, dopuszczalną objętość zrzutów do wody, w postaci całkowitej ilości odprowadzonej zawiesiny ogólnej na tonę produktu, biorąc pod uwagę określoną sytuację zakładu.

Ograniczenia te odnoszą się do punktu, w którym ścieki opuszczają zakład przemysłowy.

- b) Wszystkie ścieki powstające przy produkcji papieru azbestowego lub płyt podlegają recyklingowi.

Jednakże zrzut ścieków, zawierających nie więcej niż 30 gramów zawiesiny ogólnej na m³ wody, może być dopuszczalny w czasie rutynowego oczyszczania lub podczas przeprowadzania prac remontowych w zakładzie.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w regularnych odstępach czasu prowadzone były pomiary emisji do powietrza i zrzutów do wód odprowadzanych z zakładów, do których odnoszą się wartości dopuszczalne przewidziane w art. 4 i 5.

2. Procedury i metody pobierania próbek, w celu sprawdzenia zgodności z powyższymi wartościami dopuszczalnymi, oraz metody wykonywania analiz powinny być zgodne z opisanymi w Załączniku lub z dowolną inną procedurą albo metodą dającą porównywalne wyniki.

3. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o stosowanych procedurach i metodach, łącznie z przekazaniem informacji potrzebnych do oceny, czy te procedury i metody są odpowiednie. Na podstawie przekazanych informacji Komisja będzie dokonywać oceny równoważności stosowanych procedur oraz metod i złoży sprawozdanie Radzie pięć lat po notyfikacji dyrektywy.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że:

- wykorzystywanie, w różnych celach, produktów zawierających azbest nie powoduje znaczącego zanieczyszczenia środowiska przez włókna lub pył azbestowy,
- rozbiórka budynków, konstrukcji i instalacji zawierających azbest oraz usuwanie stamtąd azbestu lub materiałów zawierających azbest, powodujące uwalnianie włókien lub pyłu azbestowego, nie spowodują znaczącego zanieczyszczenia środowiska azbestem; za wystarczające działanie w tym zakresie należy uznać, że plan prac przewidziany w art. 12 dyrektywy 83/477/EWG zaleca wprowadzenie wszystkich niezbędnych środków zapobiegawczych.

(¹) Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 47.

Artykuł 8

Bez uszczerbku dla dyrektywy 78/319/EWG⁽¹⁾, ostatnio zmiennej Aktem Przystąpienia z 1985 r., Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że:

- w trakcie transportu i składowania odpadów zawierających włókna lub pył azbestowy, włókna i pył nie są uwalniane do powietrza oraz nie następuje rozlew żadnych cieczy, które mogą zawierać włókna azbestowe,
- w przypadku gdy odpady zawierające włókna lub pył azbestowy są składowane w miejscach przeznaczonych do tego celu, odpady te są, w zależności od warunków miejscowych, poddawane takim zabiegom, tak opakowane lub przykryte, by zapobiec uwalnianiu cząstek azbestu do środowiska.

Artykuł 9

Państwo Członkowskie może w celu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska wprowadzić przepisy bardziej rygorystyczne niż zawarte w niniejszej dyrektywie, zgodnie z warunkami ustanowionymi w Traktacie.

Artykuł 10

Procedura przewidziana w art. 11 i 12 umożliwia dostosowanie Załącznika do postępu technicznego i należy jej przestrzegać przy każdej zmianie metod pobierania i analizy próbek wymienionych w Załączniku. Dostosowanie w żaden bezpośredni ani pośredni sposób nie może spowodować zmiany wartości dopuszczalnych, podanych w art. 4 i 5.

Artykuł 11

Ustanawia się Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego, zwany dalej „Komite-tem”, składający się z przedstawicieli Państw Członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

Komitet opracowuje swój regulamin.

Artykuł 12

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule przewodniczący przekazuje sprawę Komite- towi, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt przewidzianych do przyjęcia środków. Komitet wydaje opinię dotyczącą projektu w terminie, który może ustanowić prze- wodniczący, w zależności od pilności sprawy. Opinia wydawa- na jest większością 54 głosów, przy czym głosy Państw Człon- kowskich ważne są zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje zamierzone środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

b) W przypadku gdy zamierzone środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek odnoszący się do środków, jakie mają zostać podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty przekazania sprawy Rada nie przyjęła żadnych środków, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je niezwłocznie.

Artykuł 13

1. Komisja dokonuje okresowo porównawczej oceny stosowania niniejszej dyrektywy przez Państwa Członkowskie. Pań- stwa Członkowskie dostarczają w tym celu Komisji wszelkich niezbędnych informacji. Należy przestrzegać poufności wszyst- kich dostarczanych informacji.

2. W miarę potrzeby, w świetle rozwoju wiedzy medycznej i postępu technicznego, Komisja przedstawi dalsze wnioski mające na celu zapobieganie i zmniejszanie zanieczyszczenia azbestem w interesie ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska.

Artykuł 14

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, Państwa Członkowskie wprowa- dzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, nie później niż do dnia 31 grudnia 1988 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie możliwie najszybciej przyjmą i opublikują przepisy niezbędne do wykonania art. 4 i 5, a w żadnym wypadku nie później niż do dnia 30 czerwca 1991 r. w przypadku zakładów wybudowanych lub zatwierdzonych do budowy przed datą ustaloną w ust. 1.

3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjęte w dziedzinie objętej niniejszą dyrek- tywą.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 1987 r.

W imieniu Rady

M. SMET

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 31.3.1978, str. 43.

ZAŁĄCZNIK

METODY POBIERANIA PRÓBEK I ANALIZ

A. ODPROWADZANIE ŚCIEKÓW

Referencyjną metodą analizy w celu oznaczenia całkowitej zawiesiny ogólnej (substancja przesączalna z próbki niestrąconej), wyrażonej w mg/l, jest sączenie przez filtr membranowy o średnicy porów 0,45 µm, suszenie w 105 °C oraz ważenie ⁽¹⁾.

Próbki muszą być pobierane w taki sposób, aby były reprezentatywne dla ścieków odprowadzanych przez okres 24 godzin.

Oznaczanie musi być wykonywane z precyzją ⁽²⁾ ± 5 % i dokładnością ⁽²⁾ ± 10 %.

B. SPECYFIKACJE, KTÓRE NALEŻY WYPEŁNIĆ PRZY WYBORZE METODY POMIARU EMISJI DO POWIETRZA

I. Metoda grawimetryczna

1. Metoda grawimetryczna pozwala na pomiar całkowitej ilości pyłu emitowanego przez przewody odprowadzające.

Należy uwzględnić stężenie azbestu w pyłe. Jeśli wymagane są pomiary stężenia azbestu w pyłe, należy je mierzyć lub oszacować. Decyzję o częstotliwości wykonywania takich pomiarów podejmują organy kontrolujące zależnie od rodzaju zakładu i jego produkcji, jednak początkowo pomiary powinny być wykonywane z częstotliwością nie mniejszą niż raz na sześć miesięcy. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie ustaliło, że stężenie nie wykazuje znaczącej zmienności, częstotliwość wykonywania pomiarów może zostać zmniejszona. W przypadku, gdy nie są wykonywane okresowe pomiary, wartość dopuszczalną, określoną w art. 4 niniejszej dyrektywy, stosuje się do całkowitej emisji pyłu.

Pobieranie próbek jest wykonywane przed każdym rozcieńczeniem mierzonego strumienia.

2. Pobieranie próbek musi być wykonywane z precyzją ± 40 % i dokładnością ± 20 % wartości dopuszczalnej. Granica wykrywalności musi wynosić 20 %. W celu ustalenia zgodności z wartością dopuszczalną, wykonywane są, co najmniej dwa pomiary w tych samych warunkach.

3. *Działanie instalacji*

Pomiary są ważne tylko w przypadku gdy próbki pobierane są w trakcie normalnego działania instalacji.

4. *Wybór punktu pobierania próbek*

Próbki pobierane są w punkcie, w którym zapewniony jest laminarny przepływ powietrza. W stopniu, w jakim to możliwe, należy unikać turbulencji oraz przeszkód, które mogłyby zakłócić przepływ powietrza.

5. *Zmiany wymagane do pobierania próbek*

Wykonywane są odpowiednie otwory w przewodach oraz specjalne podesty do pobierania próbek.

6. *Pomiary, jakie należy wykonać przed pobraniem próbek*

Przed rozpoczęciem pobierania próbek konieczne jest wykonanie pomiaru temperatury powietrza i ciśnienia oraz prędkości przepływu w przewodzie. Temperatura powietrza oraz ciśnienie mierzone są wzdłuż układu pomiarowego przy normalnym przepływie. W wyjątkowych warunkach konieczne jest również dokonanie pomiarów stężenia pary wodnej, by możliwe było odpowiednie skorygowanie wyników.

7. *Wymogi ogólne dotyczące procedury pobierania próbek*

Zgodnie z procedurą, wymagane jest pobieranie próbek powietrza z przewodu przenoszącego emisję pyłu azbestowego do filtra oraz dokonanie pomiaru zawartości azbestu w pyłe zatrzymanym na filtrze.

- 7.1. Najpierw należy sprawdzić szczelność układu pobrania, aby uniknąć błędów pomiarowych. W tym celu końcówka urządzenia pobierającego próbki powinna być dokładnie uszczelniona, a pompa uruchomiona. Współczynnik nieszczelności nie powinien przekraczać 1 % normalnego przepływu, z którego pobierane są próbki.

⁽¹⁾ Patrz załącznik III do dyrektywy 82/883/EWG (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 1).

⁽²⁾ Kwestie te zostały określone w art. 2 dyrektywy 79/869/EWG (Dz.U. L 271 z 29.10.1979, str. 44) zmienionej dyrektywą 81/855/EWG (Dz.U. L 319 z 7.11.1981, str. 16).

- 7.2. Pobieranie próbek wykonywane jest w warunkach izokinetycznych.
- 7.3. Czas pobierania próbek jest zależny od rodzaju monitorowanego procesu oraz stosowanego układu pobierania próbek. Czas pobierania próbek powinien być wystarczający do zebrania odpowiedniej ilości materiału do zważenia. Materiał powinien być reprezentatywny dla całego monitorowanego procesu.
- 7.4. Gdy filtr do pobierania próbek nie jest umieszczony bezpośrednio przy końcówce pobierającej, zasadnicze znaczenie ma odzyskanie materiału osadzonego w urządzeniu pobierającym.
- 7.5. Końcówka urządzenia pobierającego oraz liczba punktów pobrań jest określana zgodnie z przyjętą normą krajową.
8. *Rodzaj filtra do pobierania próbek*
- 8.1. Wybór filtra zależy od rodzaju stosowanej metody analizy. Przy metodzie grawimetrycznej preferowane są filtry z włókna szklanego.
- 8.2. Wymagana jest minimalna skuteczność filtracyjna 99 %, jak szczegółowo określono w odniesieniu do testu DOP przy użyciu aerozolu z cząsteczkami o średnicy 0,3 μm .
9. *Ważenie*
- 9.1. Należy używać odpowiedniej wagi o dużej dokładności.
- 9.2. W celu osiągnięcia wymaganej dokładności ważenia zasadnicze znaczenie ma staranne oczyszczenie filtrów przed i po pobraniu próbek.
10. *Przedstawienie wyników*

Oprócz danych z pomiarów, wyniki powinny zawierać dane dotyczące temperatury, ciśnienia i przepływu oraz odpowiednie informacje, takie jak: prosty schemat przedstawiający położenie punktów pobierania próbek, wymiary przewodów, objętości pobranych próbek oraz metodę obliczania wyników. Wyniki przeliczane są dla normalnej temperatury (273 K) oraz ciśnienia (101,3 kPa).

II. Metoda liczenia włókien

Jeśli do sprawdzania zgodności z wartością dopuszczalną ustaloną w art. 4 dyrektywy, z zastrzeżeniem przepisów art. 6 ust. 3 dyrektywy, korzysta się z metody liczenia włókien, można stosować współczynnik konwersji dwóch włókien/ml do 0,1 mg/m³ pyłu azbestowego.

Do celów niniejszej dyrektywy włóknem jest każdy obiekt o długości większej niż 5 μm , szerokości mniejszej niż 3 μm , oraz stosunku długości do szerokości większym niż 3/1, policzalny w mikroskopii optycznej fazowo-kontrastowej przy zastosowaniu europejskiej metody referencyjnej opisanej w załączniku I do dyrektywy 83/477/EWG.

Przy stosowaniu metody liczenia włókien muszą być spełnione następujące warunki:

1. Metoda musi pozwalać na pomiar stężenia policzalnych włókien w emitowanych gazach.

Decyzję o częstotliwości wykonywania takich pomiarów podejmują organy kontrolujące zależnie od rodzaju zakładu i jego produkcji, z tym, że pomiary powinny być wykonywane nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy. Gdy nie są wykonywane pomiary okresowe, wartość dopuszczalną określoną w art. 4 stosuje się do całkowitej emisji pyłu.

Pobieranie próbek wykonywane jest przed każdym rozcieńczeniem mierzonego strumienia.
2. *Działanie instalacji*

Wyniki pomiarów są uznane za ważne tylko w przypadku gdy próbki pobierano w trakcie normalnego działania instalacji.
3. *Wybór punktu pobierania próbek*

Próbki powinny być pobierane w punkcie, w którym zapewniony jest laminarny przepływ powietrza. Należy unikać turbulencji i przeszkód, które mogą zakłócać przepływ powietrza.
4. *Zmiany wymagane do pobierania próbek*

Wykonywane są odpowiednie otwory w przewodach oraz specjalne podesty do pobierania próbek.
5. *Pomiary, jakie należy wykonać przed pobraniem próbek*

Przed rozpoczęciem pobierania próbek należy wykonać pomiar temperatury i ciśnienia oraz prędkości przepływu w przewodzie. Temperatura powietrza oraz ciśnienie mierzone są wzdłuż układu pomiarowego przy normalnym przepływie. W wyjątkowych warunkach konieczne jest również dokonanie pomiarów stężenia pary wodnej, by możliwe było odpowiednie skorygowanie wyników.

6. *Wymogi ogólne dotyczące procedury pobierania próbek*

Zgodnie z procedurą wymagane jest pobieranie próbek powietrza z przewodu przenoszącego pył azbestowy do filtra oraz dokonanie pomiaru policzalnych włókien azbestu w pyłe zatrzymanym na filtrze.
 - 6.1. Najpierw należy sprawdzić szczelność układu pomiarowego, aby uniknąć błędów pomiarowych. W tym celu końcówka urządzenia pobierającego próbki powinna być dokładnie uszczelniona, a pompa uruchomiona. Współczynnik nieszczelności nie powinien przekraczać 1 % normalnego przepływu, z którego pobierane są próbki.
 - 6.2. Pobieranie próbek w przewodzie wykonywane jest w warunkach izokinetycznych.
 - 6.3. Czas pobierania próbek jest zależny od rodzaju monitorowanego procesu oraz rozmiaru stosowanej dyszy pobierającej. Czas pobierania powinien być wystarczający do zebrania na filtrze 100–600 policzalnych włókien azbestu/mm². Ma to być ilość reprezentatywna dla całego monitorowanego procesu.
 - 6.4. Końcówka urządzenia pobierającego oraz liczba punktów pobrań jest określana zgodnie z przyjętą normą krajową.
 7. *Rodzaj filtra do pobierania próbek*
 - 7.1. Wybór filtra zależy od stosowanej techniki pomiaru. W przypadku metody policzalnych włókien należy stosowane są filtry membranowe (mieszanina estrów celulozy lub azotan celulozy) o nominalnej wielkości porów 5 µm, z nadrukowanymi kwadratami i o średnicy 25 mm.
 - 7.2. Wymagana jest minimalna skuteczność filtracyjna filtra do pobierania próbek przy stosowaniu metody policzalnych włókien azbestowych wynosząca 99 %.
 8. *Liczenie włókien*

Metoda liczenia włókien jest zgodna z europejską metodą referencyjną, zamieszczoną w załączniku I do dyrektywy 83/477/EWG.
 9. *Przedstawienie wyników*

Oprócz danych z pomiarów, wyniki powinny zawierać dane dotyczące temperatury, ciśnienia i przepływu oraz odpowiednie informacje, takie jak: prosty schemat przedstawiający położenie punktów pobierania próbek, wymiary przewodów, objętości pobranych próbek oraz metodę obliczania wyników. Wyniki przeliczane są dla normalnej temperatury (273 °K) oraz ciśnienia (101,3 kPa).
-